

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. j. MMR-44929/2017-83/3240

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 27. 11. 2017, č. j. MMR-44929/2017-83/3240, se pro nezákonnost **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017, č. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

j. MMR-44929/2017-83/3240, kterým byl podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), potvrzen postup Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „povinný subjekt“), při vyřizování žádosti žalobkyně o informace přijaté dne 11. 9. 2017 týkajících se jednání mezi pracovníky Městského úřadu Vejprty a pracovníky Krajského úřadu Ústeckého kraje v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská, a to konkrétně kde a kdy uvedená jednání proběhla, jak dlouho trvala, kdo jim byl přítomen, jakou formou se konala (zda v listinné podobě, osobně, telefonicky aj.), které otázky byly předmětem jednání, jaké dokumenty byly při nich předloženy a k jakému závěru se dospělo, včetně předložení veškerých záznamů z těchto jednání.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby shrnula dosavadní průběh řízení před správními orgány. Dále namítla, že žalovaný nesprávně posoudil povahu přípisu povinného subjektu ze dne 6. 10. 2017, který nepovažoval za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně se však jednalo o rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť obsahem přípisu bylo odepření vyžádaných informací z důvodu jejich neexistence. Pokud pak rovněž žalovaný vyhodnotil podání žalobkyně nikoliv jako odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ale jako stížnost proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, dopustil se v důsledku porušení § 37 odst. 1 správního řádu podle ní dalšího zásadního pochybení.
3. V další námitce měla žalobkyně za to, že žalobou napadené rozhodnutí je založeno na nesprávné úvaze, podle které není třeba rozhodovat o odmítnutí žádosti o informace v těch případech, kdy neexistují. To je však v rozporu s § 15 odst. 1 informačního zákona, a žalovaný tak dle názoru žalobkyně vytvořil stav, při němž došlo k odepření poskytnutí informací, aniž by o tom bylo řádně rozhodnuto.
4. V souvislosti s výše uvedeným poukázala žalobkyně na to, že žalobou napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje žádnou úvahu žalovaného k povaze jejího odvolání, které pouze bez dalšího označuje za stížnost. Obdobně ani výrok rozhodnutí neodpovídá § 90 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona, když žalovaný rozhodoval způsobem podle § 16a odst. 6 informačního zákona.
5. Závěrem žalobkyně namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3 ve spojení s § 89 odst. 2 správního řádu založeno na nedostatečném zjištění skutkovém stavu. Žalovaný totiž podle ní poté, co se seznámil se skutečností, že obdobnou žádost o informaci jako u povinného subjektu učinila žalobkyně i u Městského úřadu Vejprty a tato druhá žádost byla vyřízena, vycházel pouze ze stanoviska poskytnutého mu povinným subjektem k žalobkynině podanému odvolání. Úvaha o žádosti stejného obsahu je navíc dle názoru žalobkyně zcela chybná, neboť obě podání nejsou totožná, nýbrž obdobná – liší se totiž v adresátech. Daných povinných subjektů se tak žalobkyně dotazovala jen na ty informace, které měl ten který úřad k dispozici, v důsledku čehož mohly být i jejich následné odpovědi zcela odlišné. Žalobkyně totiž nemohla nijak předjímat, zda budou oba povinné subjekty disponovat stejnými informacemi, či nikoliv. Ostatně žádost podaná u Městského úřadu Vejprty nebyla ke dni podání žaloby dosud vyřízena, a žalobkyně se tak jejího vyřízení byla nucena domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že přípis povinného subjektu ze dne 6. 10. 2017 nelze považovat za rozhodnutí, nýbrž za sdělení, jímž byla vyřízena žádost žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 11. 9. 2017 tak, že tyto informace neexistují, neboť nebyly vytvořeny. V důsledku toho je nutné i podání žalobkyně učiněné dne 9. 10. 2017 a nazvané jako „odvolání“ považovat pouze za stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Z tohoto důvodu považoval žalovaný za nedůvodnou i související námitku o nedostatečném výroku žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k § 90 správního řádu, neboť toto ustanovení se dle jeho názoru vztahuje pouze k odvolacímu řízení, nikoliv k postupu dle § 16a odst. 6 informačního zákona, který byl v dané věci z jeho strany aplikován.
7. Závěrem žalovaný konstatoval, že není pravdou, že by došlo k vytvoření stavu, kdy je poskytnutí informace fakticky odepřeno, aniž by o tom bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť žalobkyni se jednoznačně dostalo sdělení, že požadované informace neexistují. Za takového stavu by proto nebylo možné následně povinnému subjektu přikazovat, aby žádost znovu vyřídil.

Replika žalobkyně

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že se žalovaný k některým jí namítaným skutečnostem nevyjádřil. Dále k právní povaze přípisu povinného subjektu ze dne 6. 10. 2017 doplnila, že k vyřízení žádosti může dojít pouze několika způsoby – poskytnutím informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona, jejím odmítnutím podle § 15 informačního zákona či odložením ve smyslu § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona. Pokud tedy měl žalovaný za to, že v daném případě došlo k vyřízení žádosti žalobkyně jejím poskytnutím, musí si nesprávně vykládat předmět žádosti. Ta totiž byla požadována nikoliv pouze v rozsahu, zda určité záznamy byly vytvořeny a existují, či nikoliv, ale o tom, kdy a kde proběhla jednání mezi Městským úřadem Vejprty a Krajským úřadem Ústeckého kraje v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská, jak dlouho tato jednání trvala, kdo jich byl přítomen apod. A teprve kromě uvedeného pak žalobkyně požadovala i poskytnutí záznamů z těchto jednání.
9. Dále se žalobkyně vyjádřila i k argumentaci žalovaného týkající se nedostatků výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Dle ní byla tato vada způsobena v důsledku prvotního nesprávného pochybení spočívajícího v chybné kvalifikaci přípisu povinného subjektu ze dne 6. 10. 2017.
10. Závěrem žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěry žalovaného, podle nichž jí byla fakticky informace poskytnuta s tím, že nebyla vytvořena, a proto ani neexistuje. K tomu však žalobkyně znovu zopakovala, že takováto informace nebyla předmětem její žádosti. Žalovaný dle ní nemůže ani předjímat nadbytečnost příkazu opětovného vyřízení žádosti uloženého povinnému subjektu, neboť ten by musel nově nejen vyvinout úsilí o dohledání informací, ale především v řádném rozhodnutí o odmítnutí žádosti svůj postup při vyřízení žádosti dostatečně odůvodnit, včetně úvah, zda nemá povinnost uvedenými informacemi disponovat.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti.
14. Dne 11. 9. 2017 požádala žalobkyně prostřednictvím svého tehdejšího zmocněnce povinný subjekt o poskytnutí informací týkajících se veškerých jednání mezi pracovníky Městského úřadu Vejprty a pracovníky Krajského úřadu Ústeckého kraje v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská, a to v rozsahu vymezeném shora.
15. Dne 6. 10. 2017 sdělil povinný subjekt žalobkyni v přípise č. j. 601/UPS/2017-3, JID: 159133/2017/KUUK/Mou, označeném jako „Sdělení k podání“, že požadovaná informace nebyla vytvořena, neboť žádné záznamy z jednání pracovníků Krajského úřadu Ústeckého kraje s pracovníky Městského úřadu Vejprty ve věci záležitostí pilařského závodu v obci Kovářská neexistují.
16. Proti uvedenému přípisu podala žalobkyně k žalovanému podání ze dne 9. 10. 2017 označené jako „Odvolání proti rozhodnutí“, o němž následně žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění přitom zdůraznil, že podání žalobkyně nevyhodnotil jako odvolání, nýbrž jako stížnost proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace.
17. Soud se nejprve k námitce žalobkyně zabýval postupem žalovaného, který o podání žalobkyně označeném jako „Odvolání proti rozhodnutí“ rozhodl postupem podle § 16a odst. 6 informačního zákona, neboť jej vyhodnotil jako stížnost proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, nikoliv jako odvolání proti faktickému rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti podle § 15 informačního zákona. V souvislosti s tím pak soud i posuzoval, zda je nutné v případě závěru povinného subjektu o neexistenci určité informace rozhodnout o jejím neposkytnutí prostřednictvím odmítnutí žádosti, či ji lze s poukazem na tuto skutečnost vyřídit jiným způsobem, např. pomocí sdělení tak, jak to v předmětném případě učinil povinný subjekt.
18. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
19. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona platí, že informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

20. Podle § 14 odst. 5 informačního zákona povinný subjekt žádost posoudí a v případě splnění tímto ustanovením stanovených podmínek bránících vyřízení žádosti z procesních důvodů rozhodne o jejím odložení [písm. a) – c)] nebo nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [písm. d) věta před středníkem].
21. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
22. Podle § 16 informačního zákona platí, že proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání [odst. 1]. Neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty první se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat [odst. 4].
23. Podle § 16a informačního zákona platí, že stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti [odst. 1 písm. b)], kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí [odst. 1 písm. c)]. Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že postup povinného subjektu potvrdí [odst. 6 písm. a)], povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4 [odst. 6 písm. b)], nebo usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti [odst. 6 písm. c)].
24. Soud s odkazem na výše citovanou úpravu úvodem poznamenává, že o žádosti o poskytnutí informace lze ve smyslu informačního zákona rozhodnout pouze některým z předpokládaných způsobů – informaci poskytnout, žádost z procesních důvodů (např. nesrozumitelnosti) odložit nebo ji odmítnout s poukazem na některou ze zákonných výjimek z veřejného přístupu k informacím.
25. V daném případě soud s ohledem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí i sdělení povinného subjektu ze dne 6. 10. 2017 dovozuje, že správní orgány měly žádost žalobkyně podanou podle informačního zákona za kladně vyřízenou ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) citovaného předpisu tím, že jí sdělily, že informace nebyly dosud vytvořeny, neboť žádné záznamy z jednání mezi pracovníky Městského úřadu Vejprty a pracovníky Krajského úřadu Ústeckého kraje ve věci záležitostí pilařského závodu v obci Kovářská neexistují. Takovýto postup však soud hodnotí jako nesprávný, neboť odporuje judikатурním závěrům opakovaně přijímaným ze strany Nejvyššího správního soudu i krajských správních soudů. Např. ve zcela aktuálním rozsudku ze dne 25. 8. 2020, č. j. 1 As 161/2020-23 (dostupném obdobně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z] konstantní judikatury vyplývá, že neexistence Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požadované informace představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-42, ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56. Např. v posledně uvedeném rozsudku kasační soud vyslovil, že poskytnutí informace lze odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 – § 11 [informačního zákona], nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá.“

26. Z uvedeného je tedy zřejmé, že povinný subjekt byl v případě, kdy dospěl k závěru, že žalobkyní požadovanou informaci nedisponuje, povinen výslovně rozhodnout o odmítnutí žádosti, nikoliv ji „poskytnout“ prostřednictvím sdělení, v níž jí o této skutečnosti informoval. Přesto však nelze jeho pochybení považovat za zásadní, neboť jak dále ve shora vzpomínaném rozsudku č. j. 2 As 71/2007-56 taktéž uvedl Nejvyšší správní soud, „[t]ento dopis [pozn. zdejšího soudu – v daném řízení obdoba sdělení povinného subjektu, kterým považoval žádost o informaci za kladně vyřízenou] *nelze na straně jedné chápat jako vyhovění žádosti žalobkyně, jak se domnívá stěžovatel, neboť zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout, protože v době obdržení žádosti neexistuje, respektive ji povinný subjekt dosud nemá v dispozici, nelze ani podle názoru [Nejvyššího správního] soudu chápat jako vyhovění žádosti, nýbrž jako její odmítnutí. [...] [P]řístup, podle něž lze i poskytnutí informace o tom, že požadovanou informaci nelze poskytnout, pokládat za vyhovění žádosti, by ostatně vedl k tomu, že by žadatelé o informace byli fakticky zbaveni svého práva na odvolání, neboť odvolání lze podle § 16 odst. 1 [informačního zákona] podat jedině proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti. Při takto úzce nastavených podmínkách pro podání odvolání je tak nutno trvat na tom, že každé rozhodnutí, které je napadeno odvoláním, bylo rozhodnutím o odmítnutí, neboť opačný přístup by fakticky mohl žadatele zbavit ve vztahu k rozhodnutím formálně vyhovujícím, fakticky však odmítajícím, práva na odvolání vůbec.“* Je proto zřejmé, že ani nesprávný postup povinného subjektu, jenž namísto správného odmítnutí žádosti o informace z důvodu její neexistence vydal sdělení ze dne 6. 10. 2017, jímž naopak podle svého názoru považoval žádost za vyřízenou, sám o sobě nemohl do práv žalobkyně výrazněji zasáhnout. Fakticky se totiž stále jednalo o rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona.
27. Za této situace lze však přisvědčit žalobkyni, že žalovaný měl sdělení povinného subjektu jednak sám posoudit jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, jednak měl i přípis žalobkyně ze dne 9. 10. 2017 pojmenovaný „Odvolání proti rozhodnutí“ vyhodnotit nejen podle názvu, ale především podle obsahu jako skutečné odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný však v důsledku nesprávného právního názoru ve sdělení povinného subjektu o neexistenci požadované informace postupoval tak, že pojal podání žalobkyně v rozporu s jeho účelem jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a informačního zákona a následně i o této domnělé stížnosti rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Nesprávný výklad ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona spočívající v tom, že sdělení o neexistenci informace je poskytnutím informace, pak vedl k dalším pochybením v postupu povinného subjektu i žalovaného. Správným postupem však v případě neexistence požadované informace bylo odmítnutí žádosti, o níž mělo být v následném odvolacím řízení vyvolaném žalobkyní rozhodováno postupem dle § 16 informačního zákona. Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný dopustil nezákonnosti ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Tato námitka je tedy důvodná.

28. V této souvislosti soud nad rámec posuzovaného připomíná názor učiněný Nejvyšším správním soudem mimo jiné v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, podle něhož platí, že „[p]okud je povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle [informačního zákona], musí v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 [správního řádu] primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle jakéhokoli právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výlučky podle § 7 až 11 [informačního zákona]. [...] [V opačném případě je] [p]o povinném subjektu nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Zcela nedostatečným by tedy bylo sdělení povinného subjektu, kterým by bez bližšího zdůvodnění pouze oznámil, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.).“
29. V důsledku shora uvedených pochybení žalovaného považoval nicméně soud již za zcela irelevantní posuzovat výhrady žalobkyně vztahující se k nedostatečnému odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i k požadavkům na jeho výrok vytýčeným v § 90 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona. V daném případě je totiž zjevné, že se jednalo o pochybení žalovaného vyvolané výše uvedeným nesprávným výkladem § 15 odst. 1 informačního zákona. Pokud by naopak byly úvahy žalovaného správné, tedy že v daném případě měl skutečně rozhodovat o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace ve smyslu § 16a informačního zákona, pak by i jeho rozhodnutí odpovídalo co do výroku i odůvodnění povaze institutu vyřízení stížnosti.
30. Přes výše uvedené je nicméně zjevné, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže ve světle soudem učiněných závěrů obstát, a proto nezbylo, než je zrušit a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je pak dané pochybení odstranitelné i v řízení před žalovaným, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí povinného subjektu.
31. Závěrem soud konstatuje, že vzhledem ke shora vymezené nezákonnosti při postupu žalovaného se dále nezabýval poslední žalobkyní uplatněnou námitkou ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného, jakož i nesprávného skutkového zjištění týkajícího se dvou obdobných žádostí o informace – jedné adresované povinnému subjektu a druhé Městskému úřadu Vejprty. K uvedenému tak lze toliko konstatovat, že poté, co bude žalovaný v dalším řízení po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v souladu s námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání ze dne 9. 10. 2017 posuzovat oprávněnost či neoprávněnost odmítnutí poskytnutí požadované informace ze strany povinného, bude nucen se současně zabývat i veškerými skutečnostmi, jež byly v průběhu správního řízení zjištěny, nikoliv jen vycházet ze stanoviska povinného subjektu k odvolání. V této souvislosti je pak třeba rovněž připomenout, že existují-li dvě (byť obsahově obdobné) žádosti o informace adresované však dvěma různým povinným subjektům, je třeba každou z nich posuzovat individuálně, nikoliv jednu odmítnout s poukazem na to, že druhá již byla určitým způsobem vyřízena. Žalobkyni lze totiž dát za

pravdu, že každý povinný subjekt může disponovat různými informacemi, byť se týkají stejného předmětu, a tak je třeba k nim i přistupovat.

32. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem JUDr. Janem Walterem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (žaloba) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé (replika) dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.
(K.ř.č. 1 - rozsudek)